

лицата; азъ даже отладохъ на вѣстовоя си съответствующиѣ заповѣди, когато, малко по-късно, ние узнахме, че господа пълномощнициѣ, — страшно разярени отъ нашия отказъ, — не ни удостоили съ избирането на куриеръ изъ помежду ни, не изключая и тѣзи, които нито се отказваха, нито се съгласяваха; страшно разгнѣвени противъ насъ офицеритѣ — исчадията на чловѣческия родъ (тѣхни прѣвѣсходительства за такива ни смѣтаха) — които сме се назовавали още и военни (тую да се не види! вѣроятнo за това, че не сме приели да сѣднемъ заедно съ тѣхъ около мѣдната *тениа* да ядемъ съ дървени лъжици) — тѣ бѣха натоварили съ занасянето въ Цариградъ и на документи, и на цѣлия портфейлъ съ книжката за примирието, знаете ли кого: — жизнерадостния, шкембелята, великолѣпния метръ-д'отель, Мехмедъ Ефенди-бебеклията!

Да! Тѣзи толкова важни документи, очаквани съ толкова голѣмо нетърпѣние; документи, — загубването на които по пжтя би било толкова чудовишно и опасно, сж били довѣрени на единъ метръ-д'отель!

Ние се попогледахме единъ други и никой не искаше да вѣрва на подобно нѣщо. А между това дойдоха да ни кажатъ, че Мехмедъ е вече заминалъ за гарата, гдѣто руситѣ приготвили тренъ за турския офицеръ, натоваренъ да занесе документитѣ въ Цариградъ

Тогава азъ не можихъ повече да се стърпя, и макаръ че искаха да ме задържатъ, азъ на коня галопъ отидохъ до тази гара, гдѣто бѣше вече пристигналь и Мехмедъ-бебеклията, но и кждѣто не знаеха че е той именно, който ще занесе книжката . . . Като се обявихъ за куриеръ, азъ натоварихъ «Тимуръ» въ фургона, самъ се настанихъ въ вагона, гдѣто рускитѣ